TRES HORES

En Jordi l'esperava a l'inici del camí, amb una camisa massa prima per pujar a Engolasters de nit. En Miquel havia dit a casa que sortiria a fer una cervesa i ara començava a penedir-se d'haver acceptat aquella excursió, però el seu amic ja s'endinsava entre els pins, apartant les branques sense esperar-lo. Quan li va preguntar pel nen, en Jordi va respondre que en Jan era amb la seva mare i que amb nou anys no feia tantes preguntes com ell.

—Afanya't, que aquesta nit les veurem. Es banyen despullades.

En Miquel va seguir-lo pel sender, entre roques cobertes de molsa i arrels que el feien ensopegar. Mai no havia cregut en aquelles històries de bruixes, però en arribar a la riba va veure tres dones dins l'aigua i va agafar el braç d'en Jordi perquè s'aturés. Una es pentinava amb els dits; les altres tenien el cap decantat, com si escoltessin alguna cosa sota la superfície. Tot i que es movien, l'aigua conservava intacte el reflex de la lluna.

Va recular i una branca es va trencar sota la seva sabata. La dona que es pentinava va girar la cara, encara mig tapada pels cabells, i en Miquel va notar que el braç d'en Jordi se li escapava dels dits. Va sentir-lo córrer mentre intentava desfer-se d'alguna cosa que li subjectava els turmells; quan va abaixar els ulls, no hi havia res, però les cames ja se li doblegaven.

La dona era davant seu. No l'havia vista sortir de l'aigua i, tot i així, no li lliscava ni una gota pel cos. Ara podia distingir-li els grans de sorra adherits a les parpelles, les ungles negres i una boca petita que no s'acabava de tancar. Va voler cridar en Jordi, però la llengua se li havia engruixit i només li va sortir un esbufec, mentre la roba l'arrossegava a terra i els dits es recollien dins les mans.

La bruixa el va aixecar per la pell del clatell. En Miquel encara intentava parlar quan ella li va passar un dit des del front fins al musell.

—Set anys.

Al començament provava de fugir cada nit, seguint les olors del camí que baixava a Escaldes, però totes les dreceres el retornaven a la mateixa arrel, davant del mateix pi. Va arribar a passar-se una nit sencera caminant sense girar-se i, quan es va fer clar, tenia l'arrel entre les potes. Darrere seu, una de les bruixes l'esperava amb les mans plegades.

Va aprendre a acudir quan el cridaven i a deixar als seus peus les bèsties que li feien caçar, encara vives. Les dones les palpaven sota el ventre i se les acostaven a l'orella, escoltant amb la mateixa atenció que havien

posat a l'aigua; després se les enduien i ell havia de llepar la sang de les pedres. Si es resistia, una mà se li posava damunt del cap i hi restava fins que la gana o la por li feien abaixar la llengua.

A l'hivern es banyaven entre plaques de gel, mentre els gats esperaven damunt dels vestits. Cap d'aquelles dones no havia tremolat mai, ni tan sols quan sortien amb petits fragments de glaç enganxats als cabells. En Miquel comptava els hiverns i repetia mentalment el seu nom abans d'adormir-se, perquè havia començat a somiar que perseguia ratolins i, dins del somni, no volia ser cap altra cosa.

De tant en tant, un gat recuperava la forma humana i marxava vestint-se de pressa; si tornava acompanyat, les bruixes s'acostaven a la persona que havia dut. En Miquel havia après a apartar-se abans del primer crit.

L'endemà faltava el gat antic i n'hi havia un de nou que es llepava les potes fins a fer-se sang, com si a sota hi pogués trobar els dits.

Uns dies abans de complir-se el setè any, la bruixa de les ungles negres va deixar una camisa davant seu.

—Tres hores. Si tornes sol, caçaràs ombres tota l'eternitat.

En Miquel va pensar en coneguts que vivien sols, en homes amb diners, en famílies on potser no li hauria costat entrar, però acabava comparant qualsevol vida que examinava amb la seva.

Quan va recuperar les mans, era mitjanit. Va vestir-se i va començar a baixar, convençut que, si arribava a casa, alguna cosa d'aquell malson hauria de desfer-se.

El llum de la cuina estava encès. A través del vidre, va veure un home bevent aigua amb la seva tassa. Duia els pantalons de pijama que en Miquel havia deixat sobre el llit set anys enrere i es fregava un peu amb l'altre mentre esperava que s'escalfés el sopar. Quan es va tombar cap a la finestra, en Miquel va veure la seva pròpia cara.

Durant uns segons, cap dels dos es va moure. L'home va deixar la tassa damunt del marbre i va desaparèixer pel passadís. En Miquel es va trobar arrupit contra la paret, buscant amb les espatlles un forat on amagar-se, i va haver d'obligar-se a posar-se dret quan va sentir el pany.

La porta es va obrir. Abans que pogués dir res, l'home el va agafar per la camisa, el va fer entrar i va tancar-la darrere seu amb compte.

—No cridis —li va dir la seva veu.

En Miquel el va empènyer contra el moble del rebedor, amb prou força per fer caure unes claus. Quan va intentar agafar-lo pel coll, li van tremolar les mans: coneixia aquella pell, la duresa de la mandíbula, fins i tot el petit bony que havia de trobar sota l'orella.

—Qui ets?

L'altre es va prémer el llavi amb el polze i en Miquel va reconèixer aquell gest que en Jordi feia sempre que havia de donar una mala notícia.

—Tu m'hi vas deixar —va dir en Miquel.

En Jordi es va gratar el coll. No va respondre.

—Set anys.

—Jo també els havia passat allà dalt. Aquella nit només tenia tres hores. No tenia cap altra opció.

En Miquel va mirar la jaqueta penjada, les sabates arrenglerades sota el banc, tot allò que havia continuat esperant-lo en els seus records mentre un altre ho feia servir.

—Per què no vas tornar a casa teva?

—A casa meva també hi havia un altre.

—I per què em vas triar a mi?

En Jordi va desviar els ulls cap al passadís dels dormitoris. A en Miquel li van tornar de cop els sopars plegats, les sobretaules que l'amic allargava encara que l'endemà haguessin de matinar.

—Era per ella.

El microones va fer un xiulet curt. Cap dels dos no es va moure.

En Miquel va entendre que no havia perdut només set anys: algú els havia viscut en lloc seu, dins de casa seva, i la seva dona no havia tingut cap motiu per trobar-lo a faltar.

—Marxa abans que et vegi —va dir en Jordi.

—És casa meva.

—Ja no.

—Em queden dues hores.

—Doncs no les perdis aquí.

En Jordi va assenyalar la porta. En Miquel no es va moure.

Damunt del moble hi havia una fotografia en què apareixia al costat d'un noi amb una canya de pescar. En Miquel va reconèixer en Jan en la forma dels ulls, tot i que ja no quedava gaire del nen que recordava.

—En Jan?

En Jordi va tombar la fotografia de cara al moble.

—Ara en té setze. No podia deixar de veure'l.

El rellotge del rebedor va tocar la una. En Miquel es va ajupir, va recollir les claus del cotxe i va sortir sense dir on anava.

En Jan va obrir la finestra quan va sentir les pedretes i va somriure tan bon punt el va veure. En Miquel coneixia aquella casa, però no havia previst que seria tan fàcil fer-lo baixar, ni que el noi apareixeria preguntant si havien avançat la sortida de pesca.

—Et vull ensenyar una altra cosa. Has sentit parlar de les dones que es banyen de nit a Engolasters?

El noi va assentir amb un somriure incrèdut i va deixar escapar una rialla mig continguda quan en Miquel va afegir que es banyaven despullades. Abans de pujar al cotxe va mirar les finestres de casa i li va demanar que no digués res als pares.

Durant el trajecte, en Miquel va haver de concentrar-se en els revolts per no mirar-lo. Setze anys, un cos que encara no feia mal, tot el temps que a ell li havien pres; si en Jordi no venia, només hauria d'acabar d'acompanyar-lo fins a l'aigua. Va afluixar els dits sobre el volant i va tornar a estrènyer-los quan el noi li va preguntar si es trobava bé.

A l'aparcament li va demanar el mòbil amb l'excusa d'haver-se deixat el seu i es va allunyar del cotxe abans de marcar el número que encara recordava. En Jordi va respondre de seguida i, en sentir que en Jan era amb ell, li va exigir que l'hi passés.

—Som a Engolasters. Si vens, el teu fill torna a casa; si no, la seva vida em serveix igual que qualsevol altra.

Mentre en Jordi parlava, en Miquel mirava el noi a través del parabrisa i intentava esbrinar què faria si arribaven les tres i ningú no pujava pel camí. Va penjar sense haver-ho decidit.

Van caminar fins a una roca entre els pins, des d'on el llac quedava ocult. En Miquel li va prometre que el cridaria quan fos segur acostar-s'hi, però, abans d'allunyar-se, li va ordenar que no es mogués. El somriure d'en Jan va desaparèixer.

Les bruixes eren a l'aigua. En veure-les, va sentir l'impuls d'arrupir-se damunt la roba plegada i va clavar-se les ungles als palmells per mantenir-se dret. Una d'elles va alçar la cara en direcció a en Jan i va separar els llavis, aspirant lentament; les altres dues van deixar de moure's.

En Miquel va mirar el mòbil del noi. Faltaven sis minuts perquè fossin les tres. Podia tornar darrere la roca, agafar-lo de la mà, dir-li que ja podien acostar-se; coneixia la facilitat amb què el seguiria i es va quedar immòbil, amb els dits tancats al voltant del telèfon, fins que va sentir passos precipitats entre els pins.

En Jordi es va aturar davant seu, panteixant, i en Miquel va veure per primera vegada la seva pròpia cara desfigurada per la por. L'altre va preguntar pel noi i ell va assenyalar la roca, però abans que pogués acostar-s'hi la bruixa de les ungles negres ja era al seu costat.

—Ell —va dir en Miquel.

La dona va posar dos dits sota la barbeta d'en Jordi, amb una delicadesa que en Miquel encara sentia a la pell. Les altres dues no miraven en Jordi. Tenien el cap decantat cap a la roca on esperava en Jan. En Jordi va intentar apartar-se'n i va començar a cridar el fill, però la veu se li va afinar dins la boca mentre els genolls se li doblegaven i la cara desapareixia sota el coll de la camisa. En Miquel va sentir una pressió a les costelles, una estrebada que el va deixar sense aire, i quan va mirar-se les mans va veure que hi tornava a dur l'anell.

Sota la roba abandonada, un gat provava de sortir-ne arrossegant les potes del darrere. La bruixa el va agafar abans que arribés als arbres i el va mantenir suspès davant d'en Miquel, amb el ventre exposat i la boca encara oberta.

—Set anys.

L'anell li pessigava la pell quan tancava la mà. El va fer girar amb el polze fins que alguna cosa es va moure entre les fulles seques, a tocar de la roca. En Miquel es va quedar immòbil.

—Miquel?

No va respondre.

Una fulla es va aixecar i va tornar a caure. Els músculs de les cames se li van tensar i va inclinar el cos endavant, sense apartar els ulls d'aquell punt.

—Miquel?

La segona vegada, la veu sonava més a prop.

Va posar el peu en un espai de terra net de branques. Després hi va descarregar el pes, a poc a poc, sense fer soroll.